

Huỳnh Vũ Hoàng Tuấn

Khi số 1 thay đổi

Phương cho xe vào parking lot của trường Evergreen High school, chàng quay cửa kiếng xuống vào tắt máy xe mà ngồi đợi thằng con lớn của mình tan học. Mỗi chiều thuốc , chàng nhả khói , những làn khói trắng thoát ra từ buồng phổi chàng, có rất nhiều lần chàng đã bỏ thuốc lá , nhưng rồi lại đốt lên ,có lẽ cả cuộc đời chẳng còn gì thì giữ cũng chẳng cho ai nữa. Từ hơn tuần lễ nay, sau cái hôm lười biếng trong chiều mưa ở sở ,chàng bỏ về nhà ,mà không biết đi đâu , vô tình lại lạc vào những con đường cũ, như một quán tính có sẵn từ hơn 10 năm nay. Con mưa dai dẳng tuy đã nhẹ hạt nhưng vẫn còn rơi , và trên đường hai đứa thiếu niên đội mưa hối hả về nhà , 1 trai , 1 gái , làm chàng chạnh lòng, dừng xe lại ,khi kịp nhận ra là 2 đứa con của mình , Phương đã hối hả bảo 2 đứa nhỏ nhanh vào xe cho chàng đưa về nhà. Chàng im lặng thật lâu , cho đến khi thằng con trai hỏi:

- Ba à ! Sao lâu quá ba không đến thăm tụi con? Ba hứa là thăm tụi con mỗi tuần mà , tụi con nhớ ba lắm.

Chưa kịp trả lời thì đứa con gái cũng lên tiếng:

- Daddy quên tụi con rồi à !

- Đâu có đâu...ba gọi điện thoại xin má con cho gặp con mà không được , Nghi con nhớ không? có lần ba gọi điện thoại gặp con đó , nhưng ba không

lại được. Má con không cho ba lại nhà cũ, mà ba cũng không chịu dẫn tụi con ra ngoài cho ba gặp đó.

- À con nhớ rồi ! Cả tháng rồi ba.

- Ba cũng nhớ tụi con mà.

- Ủa sao hôm nay ba không đi làm mà lại về đây? Ba thăm tụi con hả?

- Ba về sớm , nhưng không biết tại sao ba lạc về đây nữa.

- Chắc tại trời mưa đó ba ơi ! Đứa con gái lên tiếng.

- Ủ ! 2 con nè , má ở đâu mà không đi rước 2 con.

- Má ở nhà đó.

- Lâu rồi má không đi rước tụi con đi học về nữa , hình như từ ngày, má đuổi ba đi cho tới nay. Thằng lớn nói.

- Nhưng tụi con lớn rồi ba ơi ! đi bộ khoảng đường đâu có sao đâu?

- Mai mốt ba về rước tụi con mỗi ngày , nhưng không được cho má con biết nghe.

Như vậy là đã hơn tuần nay, Phương không cần xin phép mà vẫn gặp 2 con mỗi ngày , chàng xin luôn ông chủ cho đôi giờ ăn trưa trễ để chàng có thể đi rước con được. Hôm nay, chàng vừa lãnh lương nên xin nghỉ sớm để có dư chút giờ đi mua quà cho 2 con theo ý thích của nó.

- Ba , ba đợi con lâu rồi hả?

- Đâu có.

- Điều thuốc trên tay ba cháy gần hết rồi kìa , nhưng sao ba lại hút thuốc nữa , ba hứa rồi mà.

- Ủ , ba bỏ từ từ mà , chờ con không có gì làm nên ba đốt cho đỡ trống trải vậy thôi .

- Minh qua bên trường kia đón con Nghi đi ba.

- Ủ lên xe đi Nhựt.

Ba cha con ở trên xe lâu rồi mà Phương vẫn chưa lái đi được , chàng quay

đầu lại phía sau với 2 con mà hỏi :

- Sao 2 đứa vẫn chưa nhất định đi đâu à? Ba đưa về nhà nghe.

Chiếc xe lăn bánh và hướng về nhà cũ, từng con đường , hàng cây vẫn nằm yên như xưa , chỉ có chàng là người xa lạ.

- Ba à ! U turn lại đi ba , tụi con muốn đi Fry s mua game về chơi. Anh hai ăn gian quá nhưng không sao , mua game cho anh hai thì con chơi ké cũng được. Con Nghi nói.

Phương vòng xe lại , vừa qua hết ngã quẹo U turn thì từ phía sau , chiếc xe cảnh sát hụ còi nên chàng cho xe vào lề và dừng lại. Chiếc xe cảnh sát đậu phía sau, Phương nói với 2 con.

- Ủa Ba đâu có chạy bậy đâu mà cảnh sát bắt vậy.

Nhưng chưa dứt lời thì thêm 1 chiếc xe cảnh sát nữa chặn ngang đầu xe của Phương. Từ 2 phía 4 nhân viên cảnh lực ập đến bên xe của Phương , chìa súng bảo Phương bước ra ngoài. 2 đứa nhỏ ngơ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra. Các cảnh sát lục soát khắp người và còng Phương lại phía sau , rồi đẩy vào xe cảnh sát. 1 người đến mở cửa xe Phương và kêu 2 đứa nhỏ ra ngoài.

- Các em có sao không? Người cảnh sát hỏi.

- Dạ không sao. Xin hỏi các ông chuyện gì xảy ra cho ba tôi vậy?

- Ba của 2 đứa?

- Vâng ! Ba của chúng tôi.

- Có người báo cáo là ông ta bắt cóc 2 đứa con nít , nên chúng tôi mới chặn ông ta lại.

- Tại sao? Các ông bắt lầm chăng?

- 2 em tên gì?

- Dạ Nhựt và Nghi.

- Thì đúng rồi , chiếc xe và bảng số xe cùng tên 2 em đều đúng như trong

báo cáo , chúng tôi không bắt lầm.

- Nhưng đó là ba của tôi.

- Chúng tôi không biết ,chúng tôi đưa các em về nhà và đưa ông ta về sở cảnh sát để điều tra thêm.

* * * * *

Nhật đi tới đi lui trong nhà mà không tìm được câu giải đáp là ai đã gọi cảnh sát bắt ba của nó , từ ngoài cửa má nó vừa về nhà.

- Dữ hén , tụi bây đi với thằng cha mắc dịch của tụi bây tới giờ mới về hả?

Nhật thót giật mình , nghĩ thầm sao má nó biết chuyện này. Nó nói:

- Dạ đâu có đâu má.Ai nói với má vậy?

- Còn chối nữa hả , tao gọi cảnh sát nhốt thằng cha mắc dịch của mày rồi.

- Trời ! Thằng Nhật chạy ào lên lầu xô mạnh cửa phòng của con Nghi mà bảo :

- Chết rồi Nghi ơi ! Thì ra là má gọi cảnh sát bắt ba.

- Thiệt ! Tại sao vậy?

Thằng Nhật im lặng một hồi rồi như chợt nhớ ra điều gì nó nói:

- Má không muốn cho ba gặp tụi mình, rồi còn gọi cảnh sát bắt ba có lẽ vì người đàn ông khác.

- Chú Phong share phòng nhà mình.

- Chắc vậy , anh thấy chú Phong vô phòng mà ban đêm hoài , anh không thích nhưng không biết làm sao.

- Tội cho ba bây giờ.

* * * * *

Gần một tuần sau ngày bị bắt ,Phương bị điệu ra tòa , phiên điều trần đầu tiên. Chàng vẫn không hiểu sao , cảnh sát vẫn không tin lời chàng là ba của 2 đứa nhỏ , mà nhất mực đưa ra tòa. Tại tòa , hôm ấy đông lắm ,và case của chàng ra đầu tiên. Sau khi xác nhận lý lịch , quan tòa hỏi:

- Anh có cần luật sư không?
 - Thưa , tôi nghĩ không cần. Phương nói hơi ngập ngừng.
 - Anh chắc cần 1 thông dịch viên, nhưng hôm nay ở đây thông dịch viên người Việt không có sẵn. Rồi ông quay xuống bên dưới , nói lớn. Có ai có thể giúp thông dịch giùm tiếng Việt không , làm ơn làm thiện nguyện giùm. Nơi hàng ghế đầu , có 1 ông người Việt mặc bộ đồ vest đen đứng lên ,tự giới thiệu.
 - Tôi là Luật sư Thomas G Trach, tôi có thể giúp cho 1 chút hôm nay.
 - Cảm ơn nhiều , nào chúng ta bắt đầu. Quan tòa bảo.
- Sau một hồi điều trần , nghe hết những tường trình của Phương và vợ Phương, với hồ sơ là 2 người ly dị gần 6 tháng rồi và hơn 4 tháng nay Phương không được gặp con nên chàng mới đến đón con để gặp con cho đỡ nhớ ,quan tòa mới nói với Phương rằng :
- Tôi nghĩ để cho công bằng anh nên có 1 luật sư biện hộ cho anh.Vậy 2 tuần sau anh sẽ ra tòa lại , bây giờ anh phải về nhà giam tiếp , vì anh không có người bảo lãnh ra ngoài cũng như đóng tiền tại ngoại hầu tra .
 - Thưa quan tòa , tôi có thể làm điều này không? Luật sư Thomas lên tiếng.
 - Được chứ ! Vậy mời Ông sang bên kia làm thủ tục.
- Trên đường đưa Phương về nhà , luật sư Thomas đề nghị :
- Tôi đói bụng rồi , chúng ta ghé kiếm cái gì ăn và nói thêm về chuyện anh cho tôi biết nghe.
- Phương gật đầu....Nơi quán ăn Phương từ từ kể hết cho luật sư Thomas nghe về sự việc ,nghe đến đoạn , để hết tài sản lại cho vợ nuôi con ,chàng ra đi mình không và mỗi tháng gởi thêm tiền nuôi con ...Rồi nhìn luật sư Phương ái ngại :
- Tôi sợ tôi không có tiền trả cho luật sư.
 - Ồ ! lệ phí cho anh nhẹ lắm thôi và có lẽ tôi sẽ chỉ lấy tượng trưng hay lo

giùm anh 1 chút thôi mà.

- Cám ơn Luật sư.

- À , mà anh nói là anh để hết tài sản lại cho vợ nuôi con hả , có gì nhiều không?

- Khoảng hơn trăm ngàn trong băng , 2 chiếc và cái nhà đang ở.

- Anh không lấy gì hết?

- Không?

- Sao lạ nhỉ? Lẽ ra đầy đủ như thế thì vợ anh phải dễ dàng cho anh thăm con mới phải chứ.

- Tôi không biết.

- Thôi được để tôi giúp anh.

* * * * *

Lần ra tòa tiếp theo , Luật sư Thomas đã âm thầm mời 2 đứa con của Phương ra làm chứng , và trong biên bản cuối cùng , tòa tuyên án , tha bổng cho Phương , cho phép Phương được quyền nuôi con từ tay vợ Phương và quan trọng hơn nữa là chia hết tất cả tài sản của hai vợ chồng lần trước ra làm 2 , cho Phương phân nửa với nhiều lý do :

1) Vợ Phương không đảm nhận nổi việc nuôi con , kể cả bỏ bê con cái , không đi làm việc.

2) Vợ Phương không thực hiện đúng lời hứa với phiên tòa trước là cho Phương được thăm con mỗi tuần.

3) Vợ Phương đã có gia đình khác.

4) Vợ Phương đã cáo gian Phương bắt cóc các con.

Phương thật sự không ngờ là được thành công ngoài ý muốn trước tòa như vậy , Chàng cám ơn luật sư không ngớt lời.

- Luật sư ơi ! điều quan trọng nhất đời tôi là 2 đứa con này , còn những thứ khác tôi không cần lắm , nhưng ông thật là 1 luật sư giỏi đã giúp cha con tôi

đoàn tụ rồi. Bao nhiêu luật sư phí tôi xin trả hết.

- À không nhiều đâu , để tôi tính ra xem.....khoảng , thôi được anh đưa tôi 6000 đô nhé.

- Vâng thưa luật sư vậy thứ hai tuần tới tôi đem lại văn phòng cho ông.

- Không cần đâu tối thứ hai tuần tới tôi ghé nhà anh ăn bữa cơm tối rồi lấy tiền luôn, được không?

-Ồ hoan nghinh luật sư ghé lại.

Trên bàn đã dọn đầy đủ các món ngon để đãi khách mà Phương như vẫn chưa vừa lòng , chàng chừng như muốn nhiều thật nhiều nữa , Khi luật sư Thomas đến Phương chạy ngay ra mời vào ngay. Trong bữa ăn , Phương hỏi.

- Tôi thắc mắc hoài , là tại sao luật sư lại có đủ hết các bằng chứng của vợ tôi để mà buộc bà phải giao lại 2 đứa con cho tôi nuôi , còn đòi lại tiền cho tôi , tuy số tiền ấy tôi tự nguyện cho cô ta.

- Anh hỏi 2 đứa con anh đi , không có nó tôi làm sao thắng nổi vụ này.

- Nhặt , như thế nào vậy con.

- Đâu có gì đâu ba , luật sư Thomas có đến gặp con , và con cho luật sư biết hiện tình của con và của má , luật sư bảo con về tìm bằng chứng rằng má bỏ bê tụi con , như là không nấu ăn , không đi rước bỏ tụi con ướn lạnh... và nhất là bằng chứng về việc má có người đàn ông khác trong nhà , ngay lúc ba còn ở đây. Con cố gắng làm ngọt với má lên lấy máy khâu băng khâu hết lời của má nói , trong đó có lời của má xác nhận là má có đàn dúi với chú Phong share phòng nhà mình từ lâu, xác nhận là sống với chú Phong vui vẻ hơn sống với ba , con đưa hết những cái đó cho luật sư nên mới giúp bà được như vậy. Con mừng nhưng cũng buồn lắm vì má như vậy.

-Ồ ! cũng buồn thiệt đó con.

- Còn đây là 6000 luật sư phí tôi xin đưa cho luật sư.

- Anh Phương tôi cũng có cái này tặng anh. Đây là 3 tấm vé máy bay cho 1 chuyến du lịch Hawaii 1 tuần cho 3 cha con anh. Tôi chúc mừng anh đó.
- Cảm ơn luật sư nhưng quà tặng này nhiều tiền lắm.
- Thì 6000 của anh đó. Luật sư Thomas cười lớn...Gia đình anh đi chơi đi tôi làm giùm cho anh đó.

Nằm phơi mình trên bãi biển Hawaii với 2 đứa con , Phương ngắm bầu trời trong xanh mà nghĩ như là giấc mộng ,càng nghĩ càng buồn cười , với bài thơ người bạn tặng cho hồi sáng qua điện thoại. Phương nhớ mang máng vài câu ,thì sĩ ời chắc tao phải đổi thơ của mày vài chữ rồi. " **Mười mấy năm rong chơi trong hạnh phúc**

Mười mấy năm đắm chìm trong nước mát "

Mười mấy năm đến bây giờ mới hạnh phúc

**Mười mấy năm bây giờ ngâm nước mát
mới thật sự tìm được hạnh phúc trần gian.....**

Xin lỗi đã bóp méo thơ của mày.... Phương mỉm cười 1 mình....bên cạnh 2 đứa con say sưa nghịch cát biển xây lâu đài.

* Lẽ ra tựa phải là "Khi người đàn bà thay đổi "

** Base on true story nhưng tên các nhân vật đã được sửa đổi....Tác giả không chịu trách nhiệm nếu có sự trùng lặp ngoài ý muốn.

Nguồn: Đắc Trưng
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 9 tháng 6 năm 2005